

Drageblodstræet

med indledende Bemærkninger om den canariske Floras Oprindelse.

Af

Dr. phil. F. Bergesen.

I Maanederne Januar—April 1921 opholdt jeg mig paa de canariske Øer og fik derved Lejlighed til at gøre mig bekendt med den rige og ejendommelige canariske Flora, der i saa mange Aar har virket dragende paa Botanikerne.

Som vel kendt stammer den store Interesse, der knytter sig til de »lykkelige Øers«s Flora navnlig derfra, at det for en stor Del er den sydeuropæiske Tertiærflora, der, efterhaanden som Klimatet forværredes i Europa, fandt et Tillflugtssted paa disse Øer og er blevet bevaret der op til vore Dage, for mange Arters Vedkommende i næsten uforandret Skikkelse, efter at disse forlængst er gaaede til Grunde i Europa.

I Følge nyere Undersøgelser er det en hel Række af de canariske og nærliggende Øers¹⁾ mest karakteristiske Endemer, der er fundne i fossil Stand i Europa, enten i ganske lignende Former eller meget nærstaaende. Af Lavlandets Arter kan saaledes nævnes Drageblodstræet og Phoenix Jubæ, den skønne canariske Palme; af Laurbærskovens Arter saa karakteristiske Repræsentanter som *Persea indica*, *Laurus canariensis*, *Ocotea foetena*, *Viburnum rgozum*, *Smilax canariensis*, *Woodwardia radicans*, *Adiantum reniforme*, *Asplenium hemionitis* og mange andre; endelig skal endnu blot nævnes den prægtige og nøjsomme canariske Fyr *Pinus canariensis*.

Til disse Tertiærrelikter, som man kan kalde dem, altsaa endemiske Arter, der kan føre deres Oprindelse tilbage til gamle, forlængst uddøde Stamfædre, og som i Almindelighed repræsenterer den sidste levende Type af nu uddøde Slægter, eller hvis der overhovedet findes nærmere beslægtede Former, disse da maa søges i fjærnere Egne, har der saa endvidere under Øernes lange Isolation og under Indflydelse af det gunstige Klima efterhaan-

den paa de makaronesiske Øer og særlig paa de canariske Øer dannet sig et meget stort Antal nyendemiske Arter. Og flere af disse tilhører særdeles levedygtige og livskraftige Slægter, der endnu synes at være i fuld Udvikling af nye Arter. Som det mest berømte Eksempel herpaa maa nævnes Slægten *Sempevium*, hvoraf der hidtil paa Øerne er udskilt ikke færre end 59 Arter.

Hvorledes Tertiærtidens Planter er komne til Øerne, og om disse tidligere har været i landfast Forbindelse med Fastlandet eller ej, derom har der saavel blandt Botanikere som Zoologer og Geologer staaet megen Strid. Der er dem, der mener, at Øerne i tidligere Tider først har været en nordlig Udløber af det forsvundne Atlantis, for derpaa i den yngre Tertiærtid at have været forbundne med det afrikanske Fastland og endelig, efter at store Dele af dette er sunket i Havet, til Slut har ligget isoleret. Floraen kunde da tænkes dels at indeholde Rester af Atlantis Flora, dels gennem Forbindelsen med Afrika over Land at have faaet tilført ikke blot afrikanske Former, men ogsaa mediterrane og sydeuropæiske. Endvidere har der ogsaa, efter at Øerne er blevne isolerede, overlade til sig selv, stadig været Mulighed for Tilførsel ved Hjælp af Fugle, ved Vinden og ved Havstrømme. Andre mener, at Øerne aldrig har været landfaste, og de har da faaet deres Flora tilført ene ved Hjælp af Fugle, Vinden og Havstrømme. En stor Del af den canariske Floras mest karakteristiske Arter har Frugter, der gærne ædes af Fugle, og Frøene af disse Planter kan derfor let tænkes at være førte over Havet fra Europa. Dette er f. Ex. Tilfældet med den canariske Palme og med Drageblodstræet og endvidere med næsten alle Arter, der sammensætter den canariske Laurbærskov, og netop med Hensyn til de sidstnævnte er det jo saa aabenbart, at deres Indvandring til Øerne skyldes Fuglene, hvorledes skulde de ellers være komne op i de Højder paa Bjergene, ca. 2—3000 Fod, hvor Laurbærskovene vokser, ved Vindens Hjælp kan

¹⁾ Sammen med de capverdiske Øer, Madeira og Açorerne danne disse Øer et eget Floraomraade: Makaronesien.

disse Arters forholdsvis tunge Frugter ikke tænkes at være førte til Øerne.

Andre Arter, f. Eks. *Erica arborea* og Bregnerne har saa fine og lette Frø og Sporer, at de maa kunne formodes at være bragt til Øerne ved Hjælp af Vinden eller fastklæbete til Fuglenes Fjer. Ved Hjælp af Fugle, Vinden eller Havstrømme er der naturligvis ogsaa stadig Mulighed for Indvandring, og adskillige mediterrane og nordafrikanske

dog være nok her, derimod skal jeg endnu blot med et Par Ord omtale, at ligesom den tertiære europæiske Flora viser Slægtskab ikke blot og overvejende med den nulevende mediterrane Flora, men ogsaa i sig indeholdt en hel Del Arter, hvis nærmeste Slægtninge nu maa søges i Afrika og Amerika, ja selv i Asien, saaledes gaar det paa lignende Maade med den nulevende canariske Flora. Hovedmængden af dennes Arter er i nær Slægt

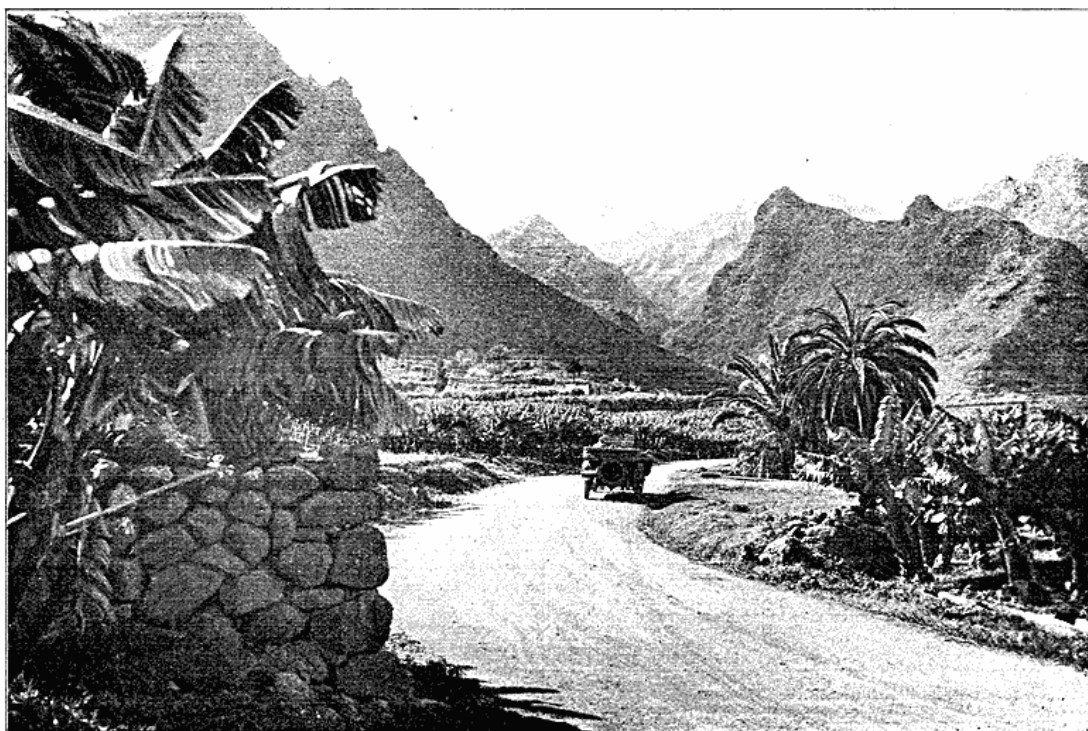

Fig. 1. Parti af Landevejen paa Nordsiden af Tenerife nær Los Silos. Banaumarker og den canariske Palme. Paa Klipperne kan endnu findes vildt voksende Drageblodstræer. (F. B., fot.)

Arter, hvis Frø egner sig til Transport, er rimeligvis kommet til Øerne i nyere Tid. Derimod er det ikke lykkedes f. Eks. de mediterrane Ege eller Pinien, hvis Frø er allfor tunge, ad naturlig Vej at naa til Øerne; men de er nu plantede paa mange Steder og trives udmærket. I det Hele taget har Mennesket, navnlig efter Øernes Erobring af Spanierne, tilført dem et stort Antal Arter saavel vildtvoksende som dyrkede.

Hvor interessante disse Indvandringsspørgsmaal end er, og hvor fristende det derfor kunde være mere indgaaende at fordybe sig i disse, maa dette

med den nuværende mediterrane. En Del Arter navnlig hjemmehørende i de lavere liggende varme Egne, f. Eks. Drageblodstræet, den canariske Palme, den kolossale *Euphorbia canariensis*, den om en lille Hængepil mindende *Plocama pendula* og den skønne canariske *Campanula Canarina* *Campanula* har nu deres nærmeste Slægtninge i Afrika. Den canariske Fyr samt *Persea indica* med flere Arter fra Laurbærskoven har deres nærmeste Stammefrønder i Amerika, og endelig maa vi til Asien (Indien) for at finde nærbeslægtede Former af *Apollonias canariensis*,

Visnea mocanera, *Bosia Yervamora* med fl. Arter.

Til disse indledende Bemærkninger skal endnu blot føjes, at man faa Steder paa Jorden finder Vegetationen inddelt i saa udpræget og skarpt adskilte Regioner, efterhaanden som man stiger op ad Bjergene, som paa de canariske Øer specielt paa Tenerife, der med sin mægtige Vulcan, Pico de Teyde i Midten, naar op til en Højde af 3730 m. Man kan skelne mellem følgende tre Regioner.

Fig. 2. Ungt, ugrenet Drageblodstræ i en Villahave i Puerto Orotava. (F. B., fot.)

Den basale subtropiske Region fra Havets Overflade op til 700—800 Meter med et solrigt, tørt Klima næsten reguløst om Sommeren og med Regntid i Januar — April. Den montane Region fra ca. 700—800 Meter og op til ca. 1600—1700 Meter. Det er Skyregionen, der næsten daglig fra 9—10 Formiddag til hen paa Eftermiddagen er indhyllet i Taage. I den lavere Del af denne Region og paa de fugtigste Steder træffer vi Laurbærskoven, medens den canariske Pinie tager til Takke med de tørrere Steder og vokser op til en Højde af ca. 2000 m paa gunstige Steder. Over denne Region kommer endelig det tørre, alpine Bælte, Re-

gionen over Skyerne, hvor den ofte omtalte »*Retama blanca*«, *Spartocytisus supranubius*, som den eneste større Busk i dette højst ugunstige Klima formaar at friste Livet selv i Højder af mere end 3000 Meter.

Efter disse kortfattede indledende Bemærkninger skal vi nu gaa over til en nærmere Omtale af det berømte Drageblodstræ, *Dracaena Draco* L.

Dette omend ikke Verdens højeste, saa dog i Forhold til dets kolossale Bredde og mægtige Stamme, største monokotyle Træ er vel nok det mærkeligste og mest omtalte af de canariske Øers mange ejendommelige Planter. Det hører hjemme i den varme, tørre og solrige, subtropiske Region, men er nu i hvert Tilfælde i vild Tilstand sjældent paa de canariske Øer. Paa Madeira, hvor det ligeledes forekommer, er det yderst sjældent som vildtvoksende; derimod synes det at være ret almindeligt udbredt i Bjergene paa de Capverdiske Øer. Den nærmeste nulevende Slægtning af Drageblodstræet findes paa Øen Sokotra i det indiske Hav ved Afrikas Østkyst. Denne Art, *Dracaena Cinnebari* Balf., naar dog ikke de mægtige Dimensioner som den canariske Art; det er mere uregelmæssigt forgrenet og har kun faa Grene.

Endvidere er *Dracaena shizaatha* fra Somaliskysten og *Dracaena Ombet* fra Nubien nærbeslægtede med *Dracaena Draco*. I Eocæn og Nedroligocen fandtes flere Arter *Dracaena* i Mellem- og Sydeuropa; flere af disse Arter var nærbeslægtede med *Dracaena Draco* og havde lignende Dimensioner; navnlig var *Dracaena Brogniartii* og *Dr. narbonensis*, meget nær den nulevende makaronesiske Art.

Som nævnt er Drageblodstræet i vild Tilstand nu sjældent paa Øerne. Hvorvidt dette Træ tidligere har været almindeligt, og hvorledes i det Hele taget Vegetationen har set ud, før Mennesket greb ind, er naturligvis vanskeligt at sige, men der er jo al Grund til at formode, at den har haft et lignende Udseende og en lignende Sammensætning, som den vi endnu træffer paa Lavamarkerne og paa de stejle Klippevægge i de talrige Kløfter og Slugter (Baranco som de kaldes paa Øerne) og da det netop er saadanne Steder, særlig paa stejle Klippevægge, at man endnu i vild Tilstand finder Drageblodstræet, er der god Grund til at formode, at det har været almindeligt udbredt i tidligere Tider. Jeg har kun set nogle faa utvivlsomt vildt voksende Exemplarer højt oppe paa de stejle utilgængelige Fjelde

over den imponerende, skønne Landevej langs Nordsiden af Tenerife mellem Garachico og Los Silos (Fig. 2.), hvor Draco'en ogsaa omtales at være iagttaget tidligere. I den modsatte østlige Ende af Øen i de stejle Anagabjerge, østlig for Taganana omtaler Professor Schroeter i sin fornøjelige Excursionsbericht¹⁾, at Deltagerne i den schweitziske Exkursion til Øerne for nogle Aar siden talte 28 Exemplarer af vilde Drageblodstræer. Heller ikke det andet monokotyle Træ, karakteristisk for den basale Region, nemlig den canariske Palme træffes nu almindelig i vild Tilstand. Men medens Palmen er yderst almindelig dyrket og forvildet i det kultiverede Omraade, er dette ikke Tilfældet med Drageblodstræet. Kun i Villahaver og offentlige Anlæg ser man jævnlig *Dracaena*'en, den jævne Befolkning paa Landet, for hvis Haver og Marker Palmen er en Pryd, interesserer sig ikke for Drageblodstræet og dette staar jo ganske simpelt i Forbindelse med, at Palmen, navnlig dens Blade, finder Anvendelse paa mange Maader, medens Drageblodstræet ikke er til videre Nytte. Det siges, at dets Blade i tørre Perioder anvendes til Kreaturfoder, men dette skal jo ikke bidrage til dets Bevarelse.

Dracaena Draco har som nævnt sine nærmeste nulevende Slægtninge i Africa, og selv om det som sagt er meget nær beslægtet med Former fra den europæiske Tertiærflora, ja, muligvis selv stammer herfra, har det dog sikkert sin Rod i det mørke Fastland. Dets kolossale, næsten plumpe Udseende staar ogsaa godt i Samklang med dets Fædrenejhem, der har avlet saa mange Kolosser baade blandt Dyr og Planter. Med god Grund kalder den schweitziske Botaniker Christ²⁾ det for Mammuttræet, idet han udtaler, at dette Træ langt snarere forløjner denne Betegnelse end den slanke *Wellingtonia*. Og allerede som ganske ungt Træ har det et kluntet og bizart Udseende (Fig 3.). Stammen er strax selv paa ganske lave Eksemplarer tyk, søjleagtig op til 10 cm i Tværmaal. Den er graa og glat, foroven med brede, smalle skruestillede Ar efter de efterhaanden affaldende Blade. Den øverste Del af Stammen har ofte afvejlende ringformede Indsnævninger og Udvidelser, hvad der rimeligvis skyldes svagere Vækst i Vintermaanederne, kraftigere i Sommertiden. Foroven er Stammen

kronet af en meget stor Roset, bestaaende af talrige lange, linieformede, spidse, stive, skruestillede Blade. Midt inde i denne Roset ligger Vækstpunktet, som uden at dele sig vedbliver at vokse opad, indtil Blomstringen indtræffer. Dette sker sjældent, før Planten er ca. 25—30 Aar gammel, og dens Højde er da ca. 20 Fod. Blomsterstanden, der er terminal og som sætter en Stopper for Stammens videre Længdevækst, er en stor klaseformet Top. De enkelte Blomster er smaa, gullig hvide. De aabner sig om Natten. Blomstringen plejer at indtræffe i August.

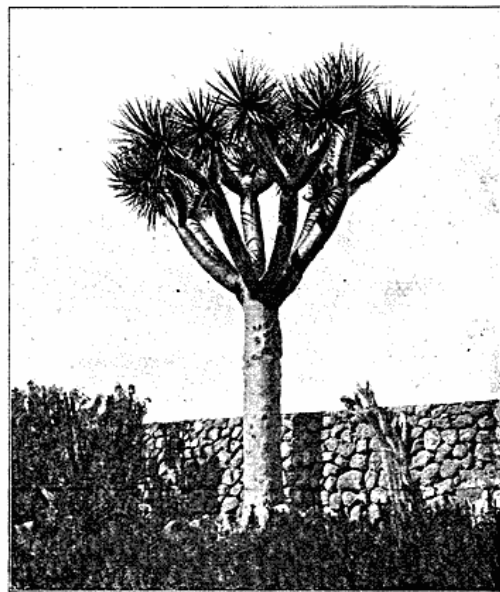

Fig. 3. Ungt Drageblodstræ i Villa La Paz's Have i Puerto Orotava. (F. B., fot.)

Frugten er et Bær af Størrelse omtrent som Kirsebær, rødgul og meget saftig; den indeholder 1—3 Frø. Frugten fortæres gerne af Fugle, som derved hjælper til at sprede Planten. Med Blomstringen standser Hovedskuddet sin Vækst, Blomsterstanden visner og falder af, og paa samme Maade gaar det efterhaanden med Bladene. Men tæt oppe ved Blomsterstandens Grund danner der sig, alt efter Plantens Kraft, 4—7 kranstillede Knopper. Af disse udvikles skraat opad og udadrettede Grene, der hver især i deres Top bærer en Bladroset lig Moderaksens; Grenene er tynde ved Grunden, tillager i Tykkelse opad omtrent til Midten, for saa atter jævnt at smalne af mod deres øverste Ende (Fig. 4.). Efter nogle Aars Forløb afslutter Grenene deres

¹⁾ C. Schröter, Eine Exkursion nach den Canarischen Inseln. Zürich 1909.

²⁾ Christ, D. H., Vegetation und Flora der Canarischen Inseln. (Engler's botanische Jahrbücher, Bd. 6, 1885).

Vækst med en terminal Blomsterstand; tæt under denne dannes atter et Antal Knopper, hvorfra der udvikles skraat opadrettede Grene, og idet denne Proces i Aarenes Løb stadig gentages, (Fig. 5) bliver Slutresultatet den mægtige skærmfornende Krone, som man finder hos gamle Træer, og hvorved Træet faar Udseende af en uhyre Solskærm eller snarere af en med utallige Arme forsynet kolossal Kandelabre.

Som det fremgaar af ovennævnte Skildring, er Forgreningen sympodial og foregaar omtrent paa

Fig. 4. Yngre Drageblodstræ (med canariske Palmer) i en Villa-have i Puerto Orotava. (F. B., fot.)

samme Maade som f. Ex. hos Rhizomet af Storkonvallen (*Polygonatum*). I Begyndelsen er Sidegrenene ret lange, og deres Antal som nævnt varierende fra 4—7; senere naar Træet bliver ældre og Pladsen mellem de endestillede Rosetter mindre, bliver Grenene kortere, og Antallet tager af. Til sidst hos det gamle Træ udvikles i Almindelighed kun en ny Erstatningsknop.

Samtidig med at den skærmfornende Krone tiltager i Bredde, bliver Stammen tykkere og tykkere, og Barken, der er glat hos det unge Træ, bliver efterhaanden ujævn og fuld af dybe Furer og Revner. Hist og her saavel fra Stammen som fra Gre-

nene udspringer korte, tykke, uregelmæssigt formede Luftrødder, som yderligere bidrager til at give denne bizarre Skabning et ejendommeligt Udseende.

Som nævnt blomstrer Træet første Gang i Almindelighed i en Alder af 25—30 Aar; dog kan det blomstre tidligere; f. Ex. omtaler Botanikeren Schacht¹⁾ at have set et formodentlig 8 Aar gammelt Træ blomstre i Omegnen af Santa Cruz paa Tenerife. Hvor lang Tid, der hengaar mellem hver Blomstring, ved man ikke noget bestemt om. Efterhaanden som Træet ældes, indtræder Blomstringen dog sikkert med kortere og kortere Mellemrum. Dette viser ogsaa Grenenes Længde hos det ældre Træ, idet disse, delvis maaske ogsaa af Pladsmangel og manglende Ernæring, bliver kortere og kortere og ulige lange. Heller ikke naar alle Grenene at blomstre samtidig hos det gamle Træ. Hvis Blomstringen indtraadte med regelmæssige Mellemrum, havde man muligvis haft et Middel til at bestemme de gamle Træers Alder. Denne er nemlig i høj Grad omstridt; trods Træets betydelige Tykkelsesvækst viser Stammen ingen Aarringe, og man mangler derfor et tilforladeligt Udgangspunkt. Man har anslaaet de ældste Træer til at være 4000—6000 Aar gamle, men efter senere Tidens Maalinger af Træernes Tykkelsesvækst synes denne at foregaa ret hurtigt saaledes, at man rimeligvis kommer Sandheden adskillig nærmere ved kun at antage ligesaa mange Aarhundreder for de ældste Træers Vedkommende som tidligere Aartusinder.

Det berømteste Drageblodstræ er det, der først blev beskrevet og omtalt af Alexander v. Humboldt og som stod i Villa Orotava paa Nordsiden af Tenerife. Humboldt anslag i 1799 dets Højde til at være op imod 60 Fod, Omfanget af Stammen lige over Jorden til 45 Fod. I 1837 ansaa Berthelot dets Højde for at være ca. 75 Fod, og Omfanget ved Basis 46½ Fod; i en Højde af 20 Fod begyndte Forgreningerne. En Orkan rev i Aaret 1819 den halve Del af Kronen, og i Marts 1867 blev den tiloversværende Del blæst af i en Storm, og Aaret efter brændte den tilbageblevne Stamme. Dette Træs Alder er blevet anslaaet til 4000—6000 Aar, men, som fremhævet ovenfor, er disse Tal sikkert altfor høje.

Det største nulevende Træ, som rimeligvis ikke staar meget tilbage for Humboldts, findes i den

¹⁾ Schacht, H., Madeira und Tenerife mit ihrer Vegetation, Berlin 1859, p. 26.

lille By Icod de los Vinos, smukt beliggende tæt under Pico de Teyde paa Nordsiden af Tenerife. Fig. 6 er en Gengivelse af et Fotografi, som jeg tog af Træet i de første Dage af Februar dette Aar.¹⁾ Træet har en meget ujævn furet Stamme med bred Basis, smalnende jævnt af opad. Overalt bryder der Luftrødder frem, der dels vokser nedad Stammen, dels hænger frit nedad fra de nederste Dele af Grenene. I ca. 8 Meters Højde begynder Forgreningen. Grenene opdeles efterhaanden i utallige Smaagrener og danner en umaadelig Skærm, hvis Diameter er omtrent lige saa lang som Træet er højt. I 1857 anslog Schacht²⁾ Træets Højde til 60—80 Fod. Stammens Omfang i 8 Fods Højde over Jorden til 9,5 m og tæt over Jorden til mere end 12 m. I 1884 maalte den schweitziske Botaniker Christ (l. c., p. 471) dette Træ i samme Højde oppe paa Stammen som af Schacht angivet og fandt da, at Stammen her var 11 Meter og 70 cm. Denne Maaling viser, at i blot i 27 Aar har Træet taget 2,2 Meter til i Omfang, en meget betydelig Tilvækst og Christ (l. c.) gør derfor med Rette opmærksom paa, at Træet rimeligvis vokser langt hurtigere end tidligere antaget. Da Christ³⁾ var i Icod, stod dette Træ i en lille Have omgivet af Kaffebuske, og Christ udtaler, at Træet var fuldkommen sundt. Nu da jeg besøgte Icod, var Træets nærmeste Omgivelser og den Behandling, det blev til Del, alt andet end gunstig. Det stod paa en Tomt, hvor Jorden var mere eller mindre oprodet, og efter alt at dømme gik et Grænseskel mellem to Ejendomme tværs igennem Stammen. I hvert Tilfælde var der bygget en høj Stenmur tæt hen til Stammen og paa den ene Side havde man hugget en hel Del af den nederste Del af Stammen bort, for at faa Plads til en Fortsættelse af Muren, en skammelig Vandalisme, hvorved Træets Modstandsevne mod Storm jo i høj Grad svækkes, og en Fremgangsmaade mod en saadan Veteran, der vilde være utænkelig i ethvert andet Land. Efter at ovenstaaende var nedskrevet, finder jeg i Chuns »Aus den Tiefen des Weltmeeres«, Jena 1900, p. 54.

¹⁾ Et meget smukt Billede af dette Træ findes i H. Schenck. Beiträge zur Kenntnis der Vegetation der Canarischen Inseln. Mit Einfügung hinterlassener Schriften A. F. W. Schimpers i Deutsche Tiefsee-Expedition 1898—1899, Bd. II, 1. Teil, Jena 1907, Taf. 18.

²⁾ H. Schacht, l. c., p. 25.

³⁾ Christ, H., Eine Frühlingfahrt nach den Canarischen Inseln, Basel 1886.

dette Træes skandaløse Behandling omtalt paa følgende kraftige Maade: »Wer freilich vermuthet, das man heutigentags eines alten Drachenbaum als Nationalheiligtum schützen würde, rechnet nicht mit dem mangelhaft entwickelten historischen Sinn und dem ganzlich fehlenden naturwissenschaftlichen Interesse der Spanier«, en Udtalelse som jeg ganske kan slutte mig til.

Det næst ældste, men sikkert det højeste og mest harmonisk udviklede Drageblodstræ paa Tene-

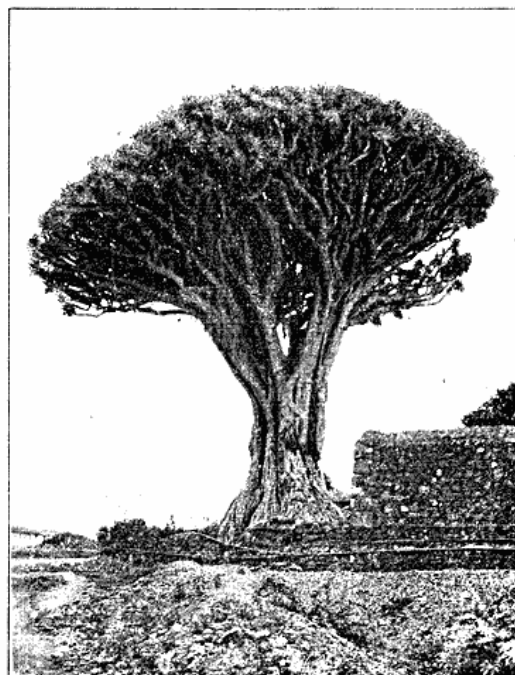

Fig. 5. Drageblodstræet i Icod de los Vinos. Det største Træ paa Øerne. (F. B., fot.)

rife staar i Orotava-Dalen i den lille By Raalejo bajo (Fig. 7). Det er et overordentligt smukt Træ med høj slank Stamme, som først i ca. 12 Meters Højde deler sig i et Utal af Grene, der foroven danner en ganske regelmæssig, cirkelrund kuppelformet Krone. Dette Træ vokser under gunstige Forhold, og dets Vokseplads er af stor Virkning. Det staar nemlig højt oppe over Dalen tæt ved et lille Kapel nær ved Randen af en Terrasse, hvorfra det som en mægtig Kandelaber ses i milevid Afstand. Christ anslaaer det til ca. 25 Meters Højde. Stammen er ved Basis bred og furet, opad smalner den jævnt af til den halve Tykkelse og bliver mere glat.

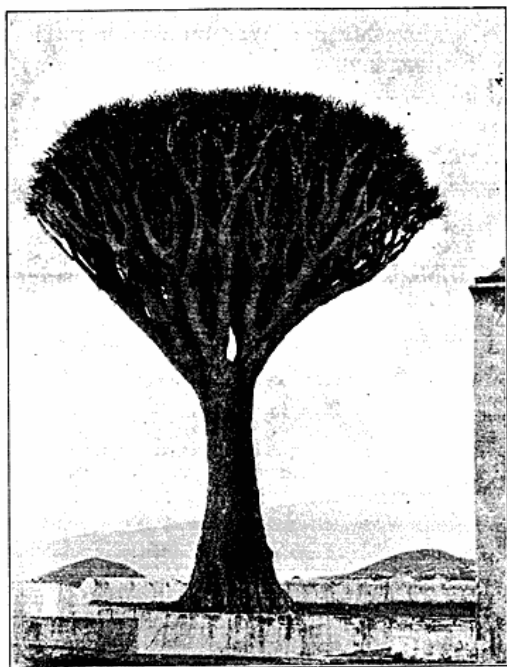

Fig. 6. Drageblodstræet i den lille By Realejo bajo i Orotava-Dalen. (F. B., fot.)

Endelig skal endnu nævnes, at det 3die største Drageblodstræ paa Tenerife findes i den gamle Hovedstad Laguna beliggende i omtrent 1800 Fods Højde paa Bjergryggen bag Santa Cruz. Dette Træ¹⁾ er forholdsvis lavt, næppe mere end 12 m højt, men til Gængæld meget bredt. Det har en ganske lav Stamme, der allerede deler sig i omtrent Mands-højde. Naar det er saa lavt og kompakt, skyldes det maaske den store Højde, det vokser i, ret nær den øvre Grænse af den subtropiske Region. Træet staar paa en gunstig Plads inde i en gammel Klosterhave.

¹⁾ En smuk Afbildning af dette Træ findes i Schenck's ovenfor citerede Arbejde, Tavle 19.

Det i tidligere Tider som Lægemedel meget eftertragtede Drageblod saa jeg ikke noget til. Jeg forsøgte naturligvis at stikke og skære i Barken, men der viste sig ingen Harpiks, det friske Saar var hvidt, derimod havde ældre Saar en rødbrun Farve. Om Sommeren, naar Træet er i mere frodig Vækst, skal der derimod flyde Saft ud ved Snit i Barken. I tidligere Tider blev der eksporteret en Del Drageblod fra de canariske Øer, nu er dette vist ganske ophørt. Det Drageblod, der gaar i Handelen, stammer dels fra den paa Socrota voksende *Dracoena* dels og navnlig fra den indiske *Palme Calamus Draco*.

Guancherne, Tenerife's Urindvaanere, der saa heltemodigt i næsten et Aarhundrede forsvarede deres Ø mod Spanierne, brugte Drageblodet og Barken i det Hele taget ved Balsamering af Ligene.

Den første botaniske Beskrivelse og Afbildning af Drageblodstræet skyldes Botanikeren Carolus Clusius, som i sit Værk »Rariorum Plantarum Historia«, Antverpiæ 1601, Liber I., Cap. I., p. 1. giver en meget god Afbildning tillige med en længere Beskrivelse af et Drageblodstræ, han havde set i en Klosterhave i Lissabon. Men længe før den Tid finder vi Drageblodstræet, som ved sin fantastiske Form naturligvis ikke kunde andet end indvirke paa Datidens Mennesker, taget i Kunstens Tjeneste.

Botanikeren H. Schenck har fornylig i en interessant lille Afhandling: »Martin Schongauer's Drachenbaum«¹⁾ gjort opmærksom paa, at denne tyske Kobberstikker allerede henved 100 Aar tidligere paa sit Slik »Flugten til Ægypten« (fra ca. 1470) har givet et særdeles vellignende Billede af et yngre Drageblodstræ, samt at senere Fremstillere af dette Træ, f. Eks. Albrecht Dürer, Burghmair, Bosch og andre har benyttet dette som Forbillede.

¹⁾ Naturwissenschaftl. Wochenschrift, Neue Folge, 19. Bd., 1920.